

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. évi december hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A csalás büntette miatt I.rendű vádlott neve és társa ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. április hó 26. napján kelt 4.B.214/2013/69. számú **ítéletét megváltoztatja**, I.rendű vádlott nevené II.r. vádlott vonatkozásában a Debreceni Városi Bíróság 59.B.748/2006/80. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

I.rendű vádlott neve I.r. és I.rendű vádlott nevené II.r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni a megítélt kártérítés után 2011. június 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes kamatot.

I.rendű vádlott neve I.r. vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege 222.186.- /Kettőszázhuszonkettőezer-egyszáznyolcvanhat/ Ft,

I.rendű vádlott nevené II.r. vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege pedig 30.950.- /Harmincezer-kilencszázötven/ Ft.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

Az I.r. vádlott által 2017. április hó 27. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 15.000.- /Tizenötezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet I.rendű vádlott neve I.r. vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a 2017. április hó 26. napján kihirdetett 4.B.214/2013/69. számú ítéletével bűnösnek mondta ki I.rendű vádlott neve I.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint társtettes /1978. évi IV.tv 318.§./1/ és /2/ bekezdés c./pont, /7/ bekezdés b./pont/, ezért őt mint többszörös visszaesőt 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra, mint mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy az I.r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható;

II.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett csalás büntetében mint társtettes/Btk.373.§./1/és/2/ bekezdés bc, pont, /6/ bekezdés b./ pont/, ezért őt 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra mint mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy II.r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A kiszabott szabadságvesztésbe a 2011. május 24. napjától 2011. augusztus 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, és elrendelte a Debreceni Városi Bíróság 59.B.748/2006/80. számú ítéletével kiszabott egy év öt hónap, végrehajtásában négy év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását.

I.r. és II.r. vádlottakat kártérítés címén egyetemlegesen kötelezte **B.B.** magánfél részére 68.431.523.- Ft, valamint az állam javára 410.590.- Ft mérsékelt eljárási illeték megfizetésére. Az eljárás során lefoglalt, és a Tatabányai Törvényszék bűnjelkezelőjénél Bj.292/2013. szám alatt tárgynyilvántartásba vett, a bűnjeljegyzék 1-24. sorszáma alatt szereplő iratok lefoglalását megszüntette és megállapította, hogy azok az iratok részét képezik. A felmerült bűnügyi költségből I.r. vádlottat 185.936.- Ft, II.r. vádlottat 70.555.- Ft, míg I-II.r. vádlottakat egyetemlegesen 32.444.- Ft megfizetésére kötelezte az állam javára.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg I.r. és II.r. vádlottak és védőik enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.177/2017/2-I. számú átiratában a büntetési középérték pontos megjelölése és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés korrekciója mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Átiratában kifejtette, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítási eljárást követően megalapozott tényállást állapított meg és az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Helytálló indokok alapján vetette el a vádlottak védekezését, és állapította meg közöttük a teljes összegről nézve a szándék- és akarategységet. A tényállásból helyesen vont következtetést a vádlottak büntetőjogi felelősségére és a bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. Az első fokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés a büntetési középértékre- amely az I.r. vádlott esetében 10 év, II.r. vádlott esetében 7 év 6 hónap -, és a nagyszámú súlyosító körülményre figyelemmel nem eltúlzottan súlyos, ezért annak enyhítése nem indokolt. A költségjegyzék tételszámainak megjelölésével indítványozta a bűnügyi költség viselésére vonatkozó első bírói rendelkezés korrekcióját annyiban, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből I.r. vádlott 228.686.- Ft-ot, II.r. vádlott 21.950.- Ft-ot, míg a vádlottak egyetemlegesen az első fokú ítéletben megállapítottak szerint 32.444.- Ft-ot kötelesek megfizetni.

I.r. vádlott az ítéletátlárhoz érkezett, 10. és 11.szám alatti beadványaiban több ponton támadta a bizonyítási eljárás törvényességét, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét, és bizonyítási indítványokat terjesztett elő az eljárási hibák orvoslása és az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében.

Sérelmezte, hogy a büntető ügyben a nyomozati szakban, és a bírósági eljárás egy részében ugyanaz a védő látta el a képviseletét, aki a jelen ügy sértettjét is képviselte a csődbüntett miatt ellene indult büntetőügyben. Kifogásolta továbbá azt is, hogy az ügyben eljáró védők sem képviselték megfelelően az érdekeiket az eljárásban, így a későbbi kirendelt védőjével nem alakult ki az a kölcsönös bizalom, ami szükséges lett volna a hatékony együttműködéshez, későbbi meghatalmazott védője pedig annak ellenére, hogy ígéretet tett a "közvetítői eljárás" elősegítésére, nem járt el megfelelően az érdekében, ezért a sértett irányába történő közvetítés meghiúsult. Az I.r.vádlott arra hivatkozással, hogy a képviseletében eljáró fenti védők javaslata alapján nem tett vallomást a bírósági szakban, és "nem mondta el az igazságot", indítványozta, hogy az ítéletátlá biztosítsa számára a vallomástétel lehetőségét a fellebbezési eljárásban.

A nyomozás során tett vallomásának bizonyítékkénti értékelhetőségéhez kapcsolódóan hivatkozott arra is, hogy pszichés betegsége miatt évek óta orvosi kezelés alatt áll, erős gyógyszereket szed, és gyógyszerek hatása alatt állt a kihallgatásakor is.

Kifogásolta továbbá, hogy ellentétes megállapításokat tartalmazó igazságügyi elmeorvosszakértői vélemények készültek az ellene indult különböző büntetőügyekben, azonban az őt képviselő védők nem indítványozták a szakértők tárgyaláson történő meghallgatását. Hivatkozott a Dombóvári Városi Bíróság, a Szegedi Járásbíróság, és a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyamatban volt büntetőügyekben készült szakértői vélemények megállapításaira, és az ugyanazon elkövetői időszakra vonatkozó ellentétes tartalmú szakvéleményekre. Az ellentmondások tisztázása érdekében

a korábbi szakérői vélemények beszerzését és a szakértők tárgyaláson történő meghallgatását indítványozta.

A sértetthez fűződő kapcsolata körében további bizonyítékként kérte értékelni, azt a körülményt, hogy szabadulása után, 2015. január 17-ét követően is kapcsolatban maradt a sértettel, aki anyagilag támogatta őt vágott dohány üzlete beindításában, melynek igazolására a XY Banknál A.A. néven vezetett bankszámlához kapcsolódó számlakivonatot csatolt azzal, hogy a számlatulajdonos az időközben elhunyt édesapja ellátása volt.

Részletesen nyilatkozott B.B. sértettel történt megismerkedésük körülményeire, kapcsolatuk jellegére, cáfolva, hogy akár a televízió vásárlás, akár a pénzkölcsönök kapcsán megtévesztette volna a sértettet. A pénzkérések vonatkozásában - az elsőfokon előadott védekezésével azonosan - saját felelősségével szemben II.r. vádlott szerepét hangsúlyozta. A TV készülékkel kapcsolatosan pedig arra hivatkozott, hogy megvételre ajánlott a sértettnek egy - a vádbeli időben Magyarországon bevezetésre kerülő - Hisense típusú TV készüléket, melynek kizárólagos forgalmazója az egyik barátja volt. Miután azonban a sértettnek a felajánlott készülék nem felelt meg, egy harmadik személy bevonásával, hitelfelvétel útján történt meg a készülék megvásárlása, amiben ő közvetlenül nem vett részt. A sértettel kötött adásvételi szerződés kizárólag a készülék eredetét volt hivatott igazolni, azonban soha nem állította, hogy a Media Markban dolgozik és kedvező áron tud készüléket beszerezni. Elismerte a sértett felé fennálló pénztartozását, megerősítve, hogy szándékában áll azt visszafizetni.

Összességében az ügyben tárgyalás tartását, bizonyítás felvételét, a tárgyaláson a vádlottkénti kihallgatása mellett - annak igazolására, hogy ténylegesen II.r.vádlott kérte a nagyösszegű pénzkölcsönöket a sértettől - C.C. és D.D. tanúkenti kihallgatását, a sértettnek okozott kár megtérítésére irányuló szándékának igazolására személyi bizonyítás felvételét, és további tanúk (E.E., F.F. és G.G.)kihallgatását, az általa megjelölt, folyamatban volt büntető ügyekben eljáró igazságügyi szakértők és a jelen ügyben véleményt készítő igazságügyi elmeorvosszakértők tárgyaláson történő meghallgatását, továbbá 2009. augusztusa és 2014. novembere közötti időszakban az IMEI-ben végzett vizsgálatait során keletkezett iratanyag beszerzését indítványozta.

A nyilvános ülésen I.r.vádlott, és I-II.r.vádlottak védői - megváltoztatva az ítélet elleni fellebbezésük irányultságát - valamennyien az ügy tárgyalásra utalását, és bizonyítás felvételét indítványozták.

Az I.r. vádlott változatlanul fenntartotta az írásban előterjesztett bizonyítási indítványokat, melyhez csatlakozott I.r.vádlott védője is, aki a szakértők meghallgatására irányuló indítványát arra alapította, hogy az I.r. vádlott által megjelölt büntetőügyekben készült szakvélemények a vádlott beszámítási képességét korlátozták, ami indokolja a szakértői vélemények beszerzését követően a szakértők tárgyaláson való meghallgatását, a vélemények ütköztetését, szükség esetén ellenőrző szakvélemény beszerzését.

II.r. vádlott védője C.C. tanú személyes kihallgatására alapítottnan terjesztette elő azonos irányú indítványát, utalva rá, hogy a tanú személyes megjelenését, és tárgyaláson való kihallgatását, már az elsőfokú eljárásban is elengedhetetlenül szükségesnek tartotta.

Az ügyész a bizonyítási indítvány elutasítására tett indítványt. Ennek indokául előadta, hogy az elsőfokú eljárásban is lehetősége lett volna a vádlottnak vallomást tenni és tanúbizonyítás felvételét indítványozni; a vádlott az eljárás során már korábban is többször hangoztatta, hogy szándékában áll a pénzt visszafizetni a sértettnek; a jelen ügyben készült igazságügyi elmeorvos-szakértői véleménnyel kapcsolatosan pedig aggályok nem merültek fel, a szakértő a korábbi dokumentumok ismeretében készítette el a szakvéleményét, ezért nincs olyan ok, ami megalapozná a fellebbezési eljárásban bizonyítás felvételét.

Az ítélet táblája az előterjesztett bizonyítási indítványokat az alábbiak szerint elutasította:

- Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően járt el, amikor I.r.vádltott védőjét a 31/I.számú végzésével a Be.45.§(1)bekezdés c)pontjára figyelemmel kizárta a jelen büntetőügyből, miután az I.r.vádltott bejelentését követően beszerzett iratokból megállapítást nyert, hogy a Tatabányai Járásbíróság előtt **B.B.**, a jelen ügy sértettje ellen csődbüntett miatt 3.B.167/2014.számú folyamatban volt büntetőügyben ő látta el a terhelt képviseletét. Ugyanakkor I.r.vádltott azon hivatkozása, miszerint a védők javaslatára nem tett az eljárás során vallomást, nem alapozza meg a fellebbezési eljárásban bizonyítás felvételét. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a fentiekben hivatkozott kizárással egyidejűleg a törvényszék másik védő kirendeléséről is gondoskodott, 2016.szeptember 1.napjától pedig meghatalmazott védő látta el I.r.vádltott képviseletét. Az eljárás során a védői jogok gyakorlása, a vádlotti érdekek képviselete és érvényre juttatása vonatkozásában- figyelemmel az I.r.vádltott érdekében szerkesztett védői beadványokra, tárgyaláson elhangzott védői kérdésekre és előterjesztett bizonyítási indítványokra - nem merültek fel aggályok a másodfokú bíróságban, és I.r.vádltott részére is mindvégig biztosította a törvényszék a vallomástétel lehetősége mellett kérdezési, észrevételezési, indítványtételi jogának gyakorlását.
- I.r.vádltott azon védekezését, miszerint a nyomozás során tett vallomását a pszichés megbetegedése miatt szedett gyógyszerek hatása alatt tette meg, cáfolja az igazságügyi pszichiáter szakértői vélemény azon megállapítása, hogy " a vádlott egészségi és pszichés állapota, valamint az általa megtévesztőnek mutatott tünetek alapján alkalmazott gyógyszeres kezelés nem korlátozza és nem is zárja ki azt, hogy a büntetőeljárás során jogait gyakorolja" (ítélet 8.oldalának 4.bekezdés).
- A sértettnek okozott kár megtérítésére irányuló szándék megerősítése szintén nem lehet alapja bizonyítás elrendelésének, a bejelentett tanúbizonyítás lefolytatásának, figyelemmel a fellebbezési eljárásra vonatkozó perrendi szabályokra is. I.r.vádltott pedig a bizonyítási indítványában olyan konkrét bizonyítékot, okiratot nem jelölt meg, illetve tárt a bíróság elé, ami akárcsak a bűncselekménnyel okozott kár részbeni megtérítését igazolta volna, és a másodfokú eljárásban - a büntetés kiszabás körében értékelhető körülményként - a bűncselekménnyel okozott kár megtérülésének, vagy részbeni megtérülésének bizonyítására szolgálna.
- I.r.vádltott és védője részéről **H.H.** és **C.C.** tanúk , illetve II.r.vádltott védője részéről **C.C.** tanú személyes kihallgatására irányuló bizonyítási indítványban hivatkozottakkal szemben az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a 2017.március 30-ai tárgyaláson(62.jegyzőkönyv) megjelenő tanúknak, többszöri kérelmükre - a nyomozati vallomásuk ismeretében - írásbeli vallomástételt engedélyezett.

A táblabíróság álláspontja szerint ez nem tekinthető, és különösen nem a Be.375.§(1)bekezdése szerinti olyan relatív eljárási szabálysértésnek, amely a védői jogosultságok jelentős korlátozását jelentené, figyelemmel arra is, hogy a törvényszék lehetőséget biztosított a vádhatóság képviselője és a védők részére is, hogy írásban intézhessenek kérdést a fenti tanúkhöz. **C.C.** tanú azon nyilatkozatának, miszerint az I.r.vádltott és a sértett megismerkedésének körülményein, valamint a televízióvásárláson túl nem rendelkezik további információval a pénzkölcsönökről, nem mond ellent azon kijelentése sem, hogy véleménye szerint II.r.vádltott volt az „intenzívebb" abban, hogy minél több pénzt kérjenek, és esténként is többször hívogatta, szinte már „zaklatta" az élettársát (I/4.kötet 1191.oldal), tekintve, hogy konkrét pénzkérésekre és pénzüsszegekre nyilatkozni nem tudott. A védői indítványokkal szemben a tanú vallomásában olyan ellentmondás nincs, amely további bizonyítás felvételét, vagy az ítéleti tényállás megalapozatlansága okán az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné, miután a banki átutalások és a bankszámlakivonatok is azt igazolják, hogy II.r.vádltott, illetve a fia, **J.J.** bankszámlájára - részben I.r.vádltott szabadságvesztés büntetésének ideje alatt - összesen 56.605.522-Ft. került átutalásra. Az elsőfokú bíróság a fenti tanúk írásban tett vallomása mellett ismertetés útján a nyomozati vallomásukat is a tárgyalás anyagává tette, és ügydöntő határozata meghozatalánál a bizonyítékok között értékelte. A személyes

kihallgatásuktól olyan további érdemi bizonyíték beszerzése nem várható, ami eltérő tényállás megállapítását eredményezné, illetve a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítását, vagy a velük szemben alkalmazott jogkövetkezmény, büntetés kiszabását érdemben befolyásolná.

- Az ítélet tábla álláspontja szerint **A.A.** nevén lévő, I.r.vádlott által becsatolt bankszámlakivonat önmagában egyrészt nem alkalmas az I.r.vádlott és sértett közötti bármilyen kapcsolat fennállásának igazolására, másrészt nincs relevanciája, az ügy érdemére kihatása annak, hogy I.r.vádlott évekkel a szabadulását követően, 2015. január 17-e után bármilyen kapcsolatban állt-e **B.B.** sértettel. A jelen ügyben vizsgált vádbeli időszak 2011. júniusával lezárult, így az azt követően esetlegesen fennálló (akár üzleti) kapcsolat igazoltsága sem eredményezné eltérő tényállás megállapítását.

- A nyomozati iratok között rendelkezésre állnak I.r. vádlott által hivatkozott büntetőügyekben keletkezett ítéletek és az azokhoz kapcsolódó igazságügyi pszichiáter szakértői vélemények, így ellen csalás büntette miatt a Szegedi Városi Bíróságon 8.B.2384/2009. számon, és a Dombóvári Városi Bíróság előtt 2.B.17/2010. számon folyamatban volt büntetőügyekben készült igazságügyi pszichiáter szakértői vélemények és ítéletek, amelyekben I.rendű vádlott neve vádlott beszámítási képességének súlyos fokú korlátozottságát állapították meg; továbbá a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság előtt I.rendű vádlott neve ellen sikkasztás büntette miatt 11.B.XX.1704/2006. számon folyamatban volt büntetőügyben készült szakértői vélemény és ítélet, amelyben a vádlott beszámítási képességének közepes fokú korlátozottságát állapították meg. Az I.r.vádlott vádlott beszámítási képességének korlátozottságát megállapító szakértői véleményt valamennyi büntetőügyben ugyanaz a szakértőpáros készítette /dr.Dombay Gyula, dr. Haszmann Andrea/.

A rendelkezésre álló iratokból kitűnik, hogy a Szegedi Városi Bíróságon folyamatban volt büntetőügyben készült első szakértői véleményben a szakértők /dr. Szabados György és dr. Kocsis Ildikó/ nem állapították meg a vádlott beszámítási képességének korlátozottságát, illetve ezzel azonos megállapításra jutottak a Debreceni Városi Bíróság előtt 59.B.102/2007. számon ugyancsak csalás büntette miatt folyamatban volt büntetőügyben véleményt adó igazságügyi szakértők is /dr. Oláh Erika és dr. Süvöltös Mihály/, akik szakvéleményükben a vádlott beszámítási képességét nem korlátozó személyiségzavart állapítottak meg. A jelen ügyben kirendelt igazságügyi elmeorvos-szakértők / ISZKI Budapesti Orvosszakértői Intézete dr. Czimmermann Márton, dr. Bodor György , nyomozati iratok III.kötet 972- 984. oldal/ szakvéleményüket az I.r. vádlott kezelésével kapcsolatos teljes orvosi dokumentáció, a fenti szakértői vélemények, továbbá Kitanics Márk igazságügyi pszichológus szakértő 2011. április 17-én adott szakvéleményének ismeretében készítették el, és állapították meg az ítélet 8. oldal 1-4. bekezdésében foglaltakat azzal, hogy véleményük szerint a vádlottnál fennáll a kóros elmeállapot színlelésének lehetősége. Ezt erősítették meg kiegészítő szakvéleményükben is /nyom. iratok 991-999. oldal/, melyben az egymásnak ellentmondó szakértői megállapításokat azzal magyarázták, hogy egyes szakértők elfogadva a nem igazságügyi szakértők által felállított diagnózisokat, olyan elmebetegségi állapotnak feleltették meg azokat, melyek érinthetik a terhelt beszámítási képességét, míg mások - így az ő szakértői intézetük is - azokat fenntartással kezelve, és a terhelti előadásokat kritikával feldolgozva az elmebetegség tüneteit igazolni nem tudták.

Miután a szakértők szakvéleményüket a korábbi orvosi iratok és szakvélemények ismeretében adták, az ítélet tábla nem tartotta aggályosnak a jelen ügyben készült szakértői véleménynek az I.r.vádlott pszichés státuszára vonatkozó megállapításait, ezért az igazságügyi szakértők meghallgatására irányuló bizonyítási indítványokat is elutasította.

-Az I.r.vádlott a beadványában a továbbiakban az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, ami szintén nem lapozza meg a fellebbezési eljárásban bizonyítás elrendelését.

I.r. vádlott védőjének végindítványa, a bizonyítási indítványok elutasítására figyelemmel, elsődlegesen - az ítéleti tényállás megalapozatlansága miatt, és a büntetése kiszabási körülmények

tisztázása érdekében - az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Vagylagos indítványként fenntartotta a büntetés lényeges enyhítésére irányuló indítványát is, I.r. vádlott tényfeltáró beismerő vallomására, a vádlott terhére nem róható jelentős időmúlásra, továbbá a súlyosabb minősítést megalapozó értékhatárt alig meghaladó elkövetési értékre hivatkozással.

II.r. vádlott védője perbeszédében az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát eredményező eljárásjogi szabálysértésként rótta az első fokú bíróság terhére, hogy a védői jogokat korlátozta, amikor nem biztosította a védelem számára, hogy személyesen tehessenek fel kérdéseket C.C. tanúnak. Nem volt lehetőség továbbá a vallomásában mutatkozó ellentmondások tisztázására és B.B. sértettel történő szembesítésére sem, aki az eljárás során úgy nyilatkozott, hogy a televízió megvételre felajánlása „vádlott neve biznisze volt”. C.C. tanú írásban tett vallomását azon okból is aggályosnak tartotta, hogy így lehetősége volt a tanúnak az írásban tett vallomását összehangolni B.B. sértett korábbi vallomásával. Sérelmezte továbbá, hogy a törvényszék az ítéletében nem adta indokát, hogy milyen okból utasította el C.C. tanúkenti kihallgatására irányuló bizonyítási indítványát. Kifejtette azon álláspontját is miszerint az indokolási kötelezettség hiányos teljesítése több ponton is tetten érhető a fellebbezéssel támadott ítéletben, így az elsőfokú bíróság nem elemezte és értékelte a titkos adatszerzés során beszerzett bizonyítékokat, nem konkretizálta a vádlottak elkövetési időre vonatkoztatott aktuális tudattartalmát, nem tisztázta, hogy az egyes pénzkérésekben melyik vádlottnak milyen szerepe volt, továbbá azt sem, hogy az I.r. vádlott megtevesztette-e a II.r. vádlottat a tekintetben, hogy nagyobb összegű készpénze, illetőleg nagy értékű gyémántja van egy Palermóban elhelyezett széfben, illetve, hogy II.r.vádlott ténylegesen mikor szerzett tudomást arról, hogy az I.r.vádlott nem rendelkezik a kölcsön visszafizetéséhez szükséges anyagi fedezetet nyújtó vagyonnal.

Mindezekre figyelemmel elsődlegesen az első fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta azzal, hogy az ítélet táblája a Fővárosi Törvényszéket utasítsa új eljárás lefolytatására, mivel a televízió vásárlás céljából történő pénzáttételre Budapesten került sor, ezért a Fővárosi Törvényszék rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel a büntetőeljárás lefolytatására, másodlagos indítványa az elsőfokú ítélet megváltoztatására, és II.r. vádlott felmentésére, harmadlagos indítványa pedig eltérő minősítés, csalás büntetettének kísérlete megállapítására irányult. Ezen indítványok elutasítása esetén fenntartotta a büntetés enyhítésére irányulóan bejelentett fellebbezését, a jelentős időmúlásra, II.r. vádlott orvosi dokumentumokkal is alátámasztott megromlott egészségi állapotára és az ügyben tett ténybeli beismerő vallomására hivatkozással. A büntetőjogi főkérdés megváltoztatása mellett a Debreceni Városi Bíróság 59.B.748/2006/80.számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtása elrendelésének mellőzését indítványozta arra tekintettel, hogy a büntetés végrehajthatósága elévült.

Az ügyész végindítványában változatlan tartalommal fenntartotta az átiratában foglaltakat, kifejtve azon álláspontját, hogy sem az eljárási szabálysértések, sem pedig az ítélet megalapozatlansága tekintetében megfogalmazott védői felvetések nem alaposak. A vádlottak bűnösségére vont következtetés helyes, a vádlottak ténybeli beismerő vallomást tettek, a vád tárgyát elkövetési értéknek kizárólag az okiratokkal, pénzügyi utalásokkal igazolható 68 millió forint képezte. A bűncselekmény minősítése is törvényes, és az indokolási kötelezettség terén sem terheli mulasztás az elsőfokú bíróságot. Ezért a büntetőjogi költség tekintetében az ítélet megváltoztatását, az indokolásnak a büntetési középérték pontos megjelölésével történő kiegészítését, egyebekben az első fokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II.r. vádlott védője az ügyészi perbeszédet követően tett viszonzválaszában két ponton megerősítette a perbeszédében előadottakat. Egyrészt abban, hogy álláspontja szerint a II.r. vádlott nyomozati vallomása alapján nem lehet az elkövetéskori tudattartalmára következtetni, másrészt

C.C. tanúvallomása alapján arra vonható következtetés, hogy a tanúnak nemcsak a televízió vásárlásról, hanem a későbbi pénzkölcsönökről is tudomása volt.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott az ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a büntetés enyhítésére irányuló védői indítványhoz.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A bejelentett fellebbezésekre tekintettel a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348. § (1) bekezdése alapján. A bírósági eljárás törvényességének és az ítélet megalapozottságának vizsgálatán kívül a felülbírálat szükségszerűen kiterjedt a nyomozati eljárásra is, hiszen a törvénysértően beszerzett bizonyíték nem értékelhető, annak bizonyítékok köréből történő kirekesztése indokolt.

A vádlottak ellen vesztegetést állítva elkövetett befolyással üzérkedés büntette (1978. évi IV. törvény 256. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pontja) és más bűncselekmény miatt indult büntetőeljárásban a Központi Nyomozó Főügyészség indítványára a Pesti Központi Kerületi Bíróság által a Be. 203. § (5) bekezdése szerinti szoros időbeli korlátok között engedélyezett, és egy ízben meghosszabbított titkos adatszerzés mindenben megfelelt a Büntetőeljárásról szóló törvény vonatkozó rendelkezéseinek, és a titkos adatszerzés eredménye felhasználásának törvényi feltételei is maradéktalanul teljesültek (Be. 206. § (1), (3) és (4) bekezdés), tekintettel arra is, hogy a nyomozóhatóság 2012. december 5. napján kelt áttételt elrendelő határozatát (nyomozati iratok I. kötet 23-24. oldal) követően a vádlottak ellen különösen nagy kárt okozó csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1), (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont) miatt folyt eljárás, így az eljárás tárgya a továbbiakban is megfelelt a Be. 201. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglaltaknak.

A Tatabányai Törvényszék helyesen járt el, amikor a kiemelt jelentőségű ügyeknek a Be. XXVIII/A. Fejezetében rögzített eljárási rendjével szemben az általános szabályokat alkalmazta, tekintettel arra, hogy a Büntetőeljárásról szóló törvényt 2013. július 1-i hatállyal több ponton módosító 2013. évi CCXXIII. törvény 156. §-a folytán nem tartoznak a Be. 554/B. §-ában meghatározott kiemelt jelentőségű ügykategóriába, a 2013. május 24-i vádemeléskor még a Be. 554/B. §-a f) pontjában szabályozott különösen nagy, illetve különösen jelentős értékre, kárt, hátrányt okozva elkövetett vagyon elleni bűncselekmények.

Nem terheli mulasztás a törvényszéket a tárgyalások kitűzése és a tárgyalás folytonosságának biztosítása, valamint a tárgyalási időköz megtartására vonatkozó eljárási szabályok_ vonatkozásában sem. II.r. vádlott által elszenvedett autóbalesetre és hosszadalmas gyógykezelésére, illetve többszöri kimentésére vezethető vissza, hogy a törvényszék - a tárgyalás többszöri kitűzését, majd védői indítványra történő beállítását, illetve II.r. vádlott egészségi állapota miatt szükségessé váló igazságügyi orvosszakértői vélemény beszerzését követően - 2015. szeptember 17. napján tudott először érdemi tárgyalást tartani az ügyben. Az elsőfokú bíróság a Be. 287. § (4) bekezdésének megfelelően teljesítette a tárgyalás megismétlését is a 2016. szeptember 1-ei tárgyaláson (49. számú jegyzőkönyv), ami az érdemi tárgyalások közötti hat hónap eltelte miatt vált szükségessé (Be. 287. § (3) bekezdés), Figyelemmel volt továbbá **B.B.** sértett eljárásjogi státuszának változására is a tanúkenti kihallgatásakor és gyanúsítottként tett vallomásának tárgyaláson történő ismertetésekor (Be. 82. § (2) bekezdés b) pont, Be. 83. § (1) bekezdés, Be. 296. § (4) bekezdés).

Nem vétett eljárási hibát az okiratot szerkesztő ügyvéd, **H.H.** tanúként tett vallomásának bizonyítékkénti értékelésénél sem, figyelemmel a Be. 82. § (1) bek. c) pontjára és az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 8. § (1)-(3) bekezdésére, melyek egybevetéséből következően, ha a titoktartással védett személy a felmentést a titoktartásra kötelezett személy részére megadta, úgy a tanú erre hivatkozással már nem tagadhatja meg a vallomástételt. Ezért törvényes volt a

tartozáseismerő nyilatkozatokat szerkesztő ügyvéd tanúkénti kihallgatása a nyomozati eljárásban (I/4.kötet 1153.oldal), és az írásban tett vallomása is.

I.r. vádlott beadványa, az ítélet elleni fellebbezések irányultságának megváltoztatása, és a nyilvános ülésen előterjesztett indítványok alapján a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy a Be. 375.§(1)bekezdése szerinti relatív eljárási szabálysértés, vagy a Be.376.§(1)bekezdése alapján megalapozatlanság okán indokolt-e a védelmi indítványnak megfelelően az ítélet hatályon kívül helyezése. A bizonyítási indítványok elutasítása és fentiekben részletesen kifejtettek alapján sem a perrendi szabályok, sem pedig a büntetőjogi főkérdést érintő megalapozottság vonatkozásában nem talált olyan hibát, hiányosságot, vagy mulasztást a másodfokú bíróság, ami az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna, vagy amelyet a fellebbezési eljárásban szükséges lett volna orvosolni. Az eljárás törvényessége tekintetében megfogalmazott védői kifogásokkal szemben olyan eljárási szabálysértés sem érhető tetten az eljárásban, ami a védői jogok korlátozását jelentené.

Nem megalapozott II.r.vádlott védőjének azon hivatkozása sem, miszerint **B.B.** sértett és **C.C.** tanúvallomása között olyan alapvető ellentmondás van, ami az ellentmondások feloldása céljából történő szembesítés megkísérlése nélkül az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát eredményezi. A védői okfejtéssel szemben, **C.C.** tanúvallomása mellett - mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott az ítélet indokolásában (ítélet 18.oldal 7.bekezdés)- II.r.vádlott maga is megerősítette, hogy már a "cselekménysor elején" tudott arról, hogy I.r.vádlott anélkül ajánlott megvétele televíziót a sértettnek, hogy lehetősége lett volna a készülék kedvezményes áron való beszerzésére. **B.B.** sértett vallomásából pedig kitűnik, hogy nem tudta megítélni a vádlottaknak az egyes pénzkérésekben játszott konkrét szerepét, így azt sem, hogy ki volt az értelmi szerző, illetve a megszerzett pénzt a vádlottak mire fordították. A sértett megerősítette ugyanakkor az élettársa, **C.C.** vallomását abban a védők által vitatott és "elfogadhatatlannak" tartott körülményben, hogy a pénztátadásokba nem folyt bele, elhatárolódott azoktól, és valóban nem tudott a vádlottaknak nyújtott pénzkölcsönök részleteiről.

A táblabíróság álláspontja szerint II.r.vádlott védőjének érvelésével szemben azon okból sem tekinthető az ítéleti tényállás megalapozatlanságához vezető eljárási szabálysértésnek **C.C.** írásbeli vallomásának engedélyezése, hogy így esetlegesen lehetősége volt a sértettel vallomásának egyeztetésére, összehangolására, hiszen ennek lehetősége az évek óta folyamatban lévő eljárásban akkor is fennállt volna, amennyiben személyesen hallgatja ki a bíróság.

A perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és körültekintéssel lefolytatott eljárásban a törvényszék eleget tett a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségének. A tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett, amelyeket a logika szabályainak megfelelően értékelt.

A beszerzett bizonyítékok helyes és okszerű értékelésével megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól mentes tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával annyiban egészíti ki, hogy **B.B.** sértett a 2016.november 15-ei tárgyaláson magánfélként 68.431.523-Ft-ra és annak törvényes kamataira polgári jogi igényt terjesztett elő (55.számú jegyzőkönyv 4.oldal).

Az így kiegészített tényállás már megalapozott, felülbírálatra alkalmas, így a Be. 352. §-ának (2) bekezdésében írtak szerint irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság - a védői felvetésekkel szemben - a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Nem terheli lényegi mulasztás a Be.258.§(3)bekezdés f)pontja alapján abban sem, hogy nem adta indokát **C.C.** és **H.H.** tanúk írásbeli vallomása engedélyezésének, és a személyes kihallgatásukra irányuló indítványok elutasításának, tekintettel arra, hogy nem a

teljes tanúbizonyítás elutasításáról rendelkezett, azzal kizárólag a közvetlenség elvének érvényesülését korlátozta, ami a kérdezési jog biztosításával formálissá vált.

A törvényszék a beszerzett releváns bizonyítékokat az értékelési körébe vonta, azokat egyenként és összességében értékelte a szükséges mértékben, és számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, miért fogadott el a tényállás megállapítása során.

Mérlegelő tevékenysége során összevette a vádlottaknak az eljárás során előtejesztett védekezését a sértett és az ügyben kihallgatott többi tanú vallomásával, az egyéb bizonyítékokkal, így a banki átutalásokat igazoló okiratokkal, bankszámlakivonatokkal, a tartozáselismerő nyilatkozatokkal, az I.r.vádltott vonatkozásában készült igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival és a titkos adatszerzés eredményeként beszerzett bizonyítékokkal. A mérlegeléssel megállapított tényállás összhangban áll a törvényszék értékelési körébe vont bizonyítékokkal, és az ítélet indokolásából nyomon követhető az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége, illetve, hogy mely bizonyítékokat fogadott el az ítéleti tényállás alapjául.

Helytálló indokok alapján vetette el a vádlottak azon védekezését, miszerint mindegyikük a társának tulajdonított jóval nagyobb szerepet a sértett megtévesztésében, és a kapott pénz felhasználásában, mellyel a büntetőjogi felelősségüket próbálták egymásra hárítani. A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban indokolta, hogy - attól függetlenül, hogy nem lehetett megállapítani vádlottak pontos szerepét, illetve, hogy konkrétan mikor, milyen valótlán indokkal, milyen összegű pénzt csaltak ki a sértettből -, miért látta megállapíthatónak a teljes összegre nézve a szándék- és akarategységet a vádlottak között, és miért vetette el az olaszországi széf létezésére vonatkozó vádlotti védekezést.

A sértetti vallomás nemcsak a tanúvallomások, hanem az okirati bizonyítékként értékelt, a vádlottak által sem vitatott banki átutalások és számlakivonatok alapján is végig nyomonkövethető és leigazolható volt, szemben a vádlotti védekezéssel, amely a több éves büntetőeljárásban semmilyen szinten nem nyert igazolást. A pénzvisszafizetés realitását megeremtő olaszországi széf és az abban elhelyezett gyémántok, nagyobb összegű készpénz, illetve szintén jelentős értékkel bíró kábítószer létezésére semmilyen érdemi bizonyítást nem tudott a bíróság lefolytatni, mint ahogyan arra sem tudott elfogadható magyarázatot adni, hogy I.r.vádltott a külföldön töltött 5 hónap alatt, hogyan, milyen forrásból tett volna szert ilyen értékű vagyongra. Ezért az ítélet az első fokú bíróság által levezetett indokok mentén annyiban szükségesnek tartja kiegészíteni az ítélet indokolását, hogy a vádlottak vallomására tényállást alapítani nem lehet, mert azzal az első fokú bíróság által kifejtett értékelés logikai rendszere sérülne.

A titkos adatszerzés, a telefonos lehallgatás anyaga (nyomozati iratok IV.kötet 1416.oldaltól) azt is alátámasztja, hogy a sértett megtévesztésének részét képezte, hogy a kölcsön visszafizetésének anyagi fedezete részben kábítószerben „Hófehérkében” áll a rendelkezésükre, mint ahogyan az is, hogy bírák, ügyészek megvesztegetésével próbálják elérni I.r.vádltott szabadlábra helyezést. A vádlottak közös akaratelhatározását, szándékegységét igazolja az a körülmény is, hogy I.r.vádltottnak a börtönévek alatt kapcsolattartója volt Megyesei Lajos László sértett, ami elsősorban azt szolgálta, hogy a biztosabb meggyőzés érdekében a vádlottak a valótlán indokokat a sértett felé kölcsönösen megerősítve vegyék rá újabb és újabb pénzátadásra, ettől téve függővé a fennálló tartozásuk visszafizetését is. A telefonos lehallgatás anyaga azt is bizonyítja, hogy a vádlottak biztonságban érezték magukat, a lebukás veszélyével nem számolva követték el a bűncselekményt, egyrészt mert bíztak abban, hogy miután a sértett abban a tudatban volt, hogy a kábítószer értékesítése után tudják a tartozásukat visszafizetni, nem mer a hatósághoz fordulni, másrészt úgy ítélték meg, hogy a hatóságok egyébként sem hinnék el a sértettnek, hogy ilyen jelentős összegű készpénzt fizet ki „baráti kölcsönként” általa alig ismert embereknek, polgári bíróság előtt pedig a tartozáselismerő nyilatkozat alapján csak az öt éves elévülési időn belül érvényesítheti a követelését. Az elsőfokú bíróság megállapításai helytállóak abban, hogy a vádlottak fizetési készségük és képességük

vonatkozásában is tévedésbe ejtették a sértettet, és annak rendkívüli hiszékenységet kihasználva különféle valótlan indokokkal kölcsön címén nagyobb összegű készpénzt csaltak ki tőle. A vádlottak elkövetéskori tudattartalmára vont következtetés helyes, már a „kölcsön” felvételekor tisztában voltak mindketten azzal, hogy nem áll rendelkezésükre anyagi fedezet annak visszafizetésére, arra reális lehetőségük nincs, és az nem is állt szándékukban. A bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, amely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlottak rendszeres haszonszerzés céljából, egymással akarat és szándékegységben a terhükre rótt bűncselekményt elkövették.

A felmentésre irányuló fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadják, és a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését, a vádlottak védekezésének elfogadását célozzák. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységében okszerűtlenséget nem észlelt, ezért a bizonyítékok értékelésén keresztül a tényállást támadó és felmentését célzó fellebbezések a bizonyítékok felülmérlegelésének jogszabályi tilalma folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

Mindezek alapján nem foghattak helyt az ítélet hatályon kívül helyezésére és a bűncselekmény eltérő mindősítésre irányuló indítványok sem.

A törvényszék a megállapított tényállás alapján okszerűen és törvénysértés nélkül vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a terhükre megállapított bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. Helyes az üzletszerűség, a folytatólágosság, valamint az elkövetői alakzat megállapítása is.

Helyesen alkalmazott eltérő anyagi jogszabályt a vádlottak cseleményének elbírálása során a - a Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013. (X. 14.) számú véleményében foglaltaknak megfelelően - 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a jelenleg hatályos Büntető Törvénykönyvnek a szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai csak II.r.vádltot vonatkozásában alkalmazhatók, a jelenleg hatályos anyagi jogi normák pedig egyebekben nem biztosítanak kedvezőbb elbírálásra lehetőséget.

A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket mindkét vádlott vonatkozásában hiánytalanul feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségi körülményekkel arányban álló, és az egyéniesítés, fokozatosság, és az ítéleten belüli belső arányosság követelményének is megfelelő fő- és mellékbüntetést szabott ki a törvényszék mindkét vádlottal szemben. Az ítélet indokolásában elmulasztotta megjelölni a büntetési középértéket, amely a többszörös visszaesőnek minősülő I.r.vádltot esetében 10 év, míg II.r.vádltot vonatkozásában 7 év 6 hónap, a törvényszéknek ebből kiindulva kellett meghatároznia a szabadságvesztés mértékét. A szabadságvesztés büntetés kiszabásakor kellő nyomatékkal vette figyelembe a vádlottak javára értékelhető enyhítő körülményeket is, elsősorban az időmúlást és II.r.vádltot megromlott egészségi állapotát, amely alapján a büntetési középértéktől eltérve, annál két évvel rövidebb tartamú szabadságvesztést szabott ki mindkét vádlottal szemben. A súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára, illetve a vádlottak személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre figyelemmel azonban, I.r.vádltot személyiségszerkezetének, az igazságügyi pszichiáterszakértői véleményben megállapított pszeudológiára való hajlamának, és II.r. vádlott megromlott egészségi állapotának értékelése mellett sem látott a másodfokú bíróság törvényes lehetőséget a védői indítványban foglaltaknak megfelelően, a kiszabott büntetések enyhítésére. Ennél rövidebb tartamú büntetés nem szolgálná a generális, és különösen nem a speciális prevenciós célokat.

A kiszabott szabadságvesztések végrehajtási fokozata törvényes. Helyesen állapította meg a törvényszék I.r.vádltot többszörös visszaesői és a vagyon elleni bűncselekmények vonatkozásában

különös visszaesői minőségét. Az ítéletben felhívott törvényhelyek alapján törvényesen zárta ki I.r.vádlottat a feltételes szabadság kedvezményéből, határozta meg II.r.vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontját, és számította be a kiszabott szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban töltött időt.

II.r.vádlott védője helyesen hivatkozott a Debreceni Városi Bíróság 59.B.748/2006/80.számú ítéletével kiszabott egy év két hónap szabadságvesztés végrehajthatóságának elévülésére. A Debreceni Városi Bíróság ítélete 2009.november 4-én emelkedett jogerőre. A 2013.évi CCXL. törvény (Bv.tv.) 28.§ (1) bekezdése d) pontja értelmében a büntetés végrehajthatósága 5 évet el nem érő tartamú szabadságvesztés esetén öt év alatt évül el, ezért a Bv.tv.29.§ (1) bekezdésére is figyelemmel - miután a nem jogerős utólagos végrehajtás a büntetés elévülését nem szakítja félbe (4/2006.BJE) - , a szabadságvesztés büntetés végrehajthatósága elévült, ezért a másodfokú bíróság a végrehajtás elrendelését mellőzte.

A törvényszék ítéletének a járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései nagyobb részt törvényesek, kizárólag kisebb pontosításokat tartott szükségesnek a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság - annak ellenére, hogy **B.B.** magánfél kárigényét az öt éves elévülési időn túl terjesztette elő -, helyesen kötelezte vádlottakat a bűncselekménnyel okozott kár megfizetésére, figyelemmel arra, hogy a követelések általános elévülési idejével szemben a bűncselekménnyel okozott kár esetén a követelés öt éven túl sem évül el mindaddig, amíg a bűncselekmény büntethetősége el nem évül /1959.évi IV.törvény 360.§(4)bekezdés, 2013.évi V.törvény (Ptk.) 6:533.§(1)bekezdés/. A polgári jogi igény érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezéseket annyiban pótolja a másodfokú bíróság, hogy - a 2014. március 15.napjától hatályos 2013. évi V.törvény (Ptk.) hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013.évi CLXXVII.törvény(Ptké.) 54.§-ra figyelemmel a bűncselekmény elkövetési idejének, a károkozás időpontjának alapul vételével - a kártérítésre kötelezés az 1959.évi IV.törvény 339.§(1)bekezdésén, az egyetemleges kötelezés a 344.§(1)bekezdésén alapul. **B.B.** magánfél polgári jogi igényét a bűncselekménnyel okozott kár és annak törvényes kamataira terjesztette elő, melynek érdemi elbírálása nem mellőzhető. Ezért a másodfokú bíróság, pótolva ezzel a törvényszék rendelkezését, az 1959.évi IV.törvény 301.§(1)bekezdése alapján - figyelemmel arra is, hogy a folytatólagosan elkövetett bűncselekménnyel okozott kár esetén a megítélt polgári jogi igényhez kapcsolódó kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja a folytatólagos bűncselekmény utolsó részselekménye megvalósulása napjával azonos (BH.1979.136) -, 2011.június 1. napjától a kártérítésként megítélt összeg után járó törvényes kamat egyetemleges megfizetésére kötelezte a vádlottakat.

Az elsőfokú bíróság bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése is korrekcióra szorul annyiban, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az áttételt megelőzően, de a jelen üggyhöz kapcsolódóan felmerülő költségeket. Egyetértett ezért a másodfokú bíróság a főügyészségi indítványban foglaltakkal azzal a további pontosítással, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség előtt folyamatban volt eljárásban a költségjegyzék 3.tételszáma alatt bejegyzett 9000-Ft. védői díj II.r.vádlottat terheli, illetve a költségjegyzékbe 18. tételszám alatt két összeg (mindkettő ténylegesen felmerült költség) is bejegyzésre került, melyek közül a 2016.szeptember 1-i tárgyaláson felmerült 2500.-Ft. védői díj megfizetésére I.r.vádlott köteles. Ennek alapján a bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírói rendelkezést annyiban helyesbíti, hogy a költségjegyzék 1.,4.,5.,10.,11.,12.,15.,16.,17.,18. tételszáma alatt bejegyzett költségek (kirendelt védői díj és szakértői díj) megfizetésre I.r.vádlottat, a költségjegyzék 3.,13.,14. tételszáma alatt bejegyzett kirendelt védői díj és szakértői díj megfizetésre II.r.vádlottat, a tanúk megjelenésével felmerült (7.,8.,9.,18.,19. tételszám alatti) költségek megfizetésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte. A költségjegyzék 2. és 6. tételszáma alatti, **B.B.** sértett vonatkozásában felmerült kirendelt védői díjról

már történt rendelkezés a büntetőeljárást megszüntető határozat kiegészítő végzésében (bíróági iratok: 2.sorszám).

Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései mindenben törvényesek.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyébiránt törvényes elsőbírói ítéletet a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta. Az 1978.évi IV.törvény 99.§ (1)és (2)bekezdése alapján I.rendű vádlott neve I.r.vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította, és a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 338.§ (1)(2) bekezdésére figyelemmel.

Győr, 2017. december 12. napján

	Az aláírásban akadályozott	
	Bogdánne	Dr. Takácsné
Dr.Kovács Tamás sk.	dr. Gremesberger Andrea	dr.Helyes Klára sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
	helyett is	
	Dr. Kovács Tamás sk.	
	a tanács elnöke	

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2017. április hó 26. napján kelt 4.B.214/2013/69. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában 2017. december 12. napján jogerős és végrehajtandó.

Győr, 2017. december 12.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke